

Modlitba uskrytu

David Wilkerson October 23, 2006

Mám na vás otázku: Co mohou Boží lidé v ?ase hrozícího soudu d?lat, aby pohnuli Božím srdcem?

Vidíme p?írodní katastrofy v takovém stupni jako nikdy p?edtím: p?ílivové vlny, hurikány, ohn?, povodn?, suchopáry. Myslím na strašlivou spouš? zp?sobenou tsunami, která ot?ásla sv?tem, na hurikán Katrinu, na zem?t?esení v Indii a Pákistánu.

Myslím také na to, jaký strach a zoufalství zp?sobily kalamity zorganizované lidmi: události z 11. zá?í 2001, konflikt mezi Izraelem a Libanonem, nukleární zbran? v rukou šílenc?. I ti nejskepti?t?jší komentáto?i ?íkají, že už vidíme po?átky 3. sv?tové války.

Již te? hrozí muslimové v jednom stát? za druhým, že zni?í k?es?anství. Když jsem byl nedávno v Londýn?, slyšel jsem dva islámské mladíky, jak v rozhlasovém interview ?íkají: „Naše náboženství není jako k?es?anství. My nenastavíme druhou tvá?. My vám usekneme hlavu.“

Tak se ptám: Je v nebezpe?ných ?asech, jako jsou tyto, církev bezmocná cokoliv ud?lat? Máme si sednout s rukama v klín? a ?ekat na návrat Krista? Nebo jsme povoláni, abychom ud?lali n?jakou drastickou akci? Když se všude kolem nás sv?t t?ese, když lidská srdce zmírají strachem, jsme povoláni pozvednout duchovní zbran? a bojovat s protivníkem?

Na celé zem?kouli sílí pocit, že je marné se snažit o ?ešení nar?stajících problém?. Mnozí cítí, že sv?t dosáhl vrcholu beznad?je. Všude na sv?t? vzr?stá alkoholismus, a víc mladých lidí, než kdy d?ív, holduje alkoholu a flámuje. Stejnou m?rou vidím rušivý trend v církvi, protože k?es?ané se obracejí k materialismu. Poselství, které zv?stují jejich životy, je: „Není už žádná nad?je. B?h to vzdal.“

?ekn?te mi: má tohle být role Božích lidí v temných ?asech? Mají se Kristovi následovníci hroutit v souladu se zbytkem sv?ta, mají se na tom podílet? Ne, nikdy!

Prorok Joel vid?l, jak se podobný den blíží v Izraeli, „den temnosti a mra?na“

Podle Joele m?l být den temnoty, který se p?iblížoval k Izraeli, dnem, jaký ve své historii nikdy nevid?li. Prorok volal: „Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodin?v, a jako poplén?ní od Všemohoucího p?ichází“ (Joel 1:15).

Jaká byla Joelova rada pro Izrael v této temné hodin?? P?inesl jim toto slovo: „A protože ... dí Hospodin: Obrá?te se ke mn? samému celým srdcem svým, a to s postem a s plá?em i s kvílením. A roztrhn?te srdce vaše, a ne roucha vaše, a navra?te se k Hospodinu Bohu vašemu; nebo? jest on milostivý a lítostivý, dlouho?ekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého. Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeťi, a nez?staví-li po n?m požehnání...“ (2:12–14).

Když ?tu tuto pasáž, zasáhnou m? nejvíc tato dv? slova: „Ješt? te?.“ Když na Izrael padla velká temnota, apeloval B?h na sv?j lid: „Ješt? te?, v hodin? mojí pomsty – když jste m? vystr?ili ze své spole?nosti, když se zdá, že milosrdenství je nemožné, když lidstvo zesm?š?uje moje varování, když zemi pokrývá strach a temnota – ješt? te?

na vás naléhám, abyste se ke mně vrátili. Jsem pomalý k hněvu a víte o mně, že zadržím na určitý čas své soudy, jako jsem to udělal pro Jožiáše. Můj lid se může modlit a usmířit moje milosrdenství. Ale svět nebude mít pokání, pokud budete říkat, že není žádné milosrdenství.“

Vidíš v tom Boží poselství pro nás? Jako jeho lid můžeme prosit v modlitbě a On nás uslyší. Můžeme ho usmířit a poznat, že odpovídá na upřímné, efektivní, vroucí modlitby svých svatých.

Mám pro církve v tuto chvíli slovo varování. Dávejte pozor! Buďte bdělí! Satan přichází přesně v takové hodině temnoty, kdy na zemi hrozí nukleární katastrofa, kdy pohané božsní a terorizují národy. Šábel ví, že jsme zranitelní, a přichází s touto lží: „Co dobrého můžeš udělat? Proč se snažit evangelizovat muslimy, když tě chtějí zabít? Nic nemůžeš změnit. Stejně tak to můžeš vzdát u světa, který je prosáklý hříchem. Modlitby za vylití Ducha svatého nemají žádný význam. Všechno tvoje pokání je marné.“

Ale Bůh k nám přichází s tímto slovem proroka Joele: „Je tu naděje a milosrdenství, ještě te tu je. Jsem veliký v laskavosti a pomalý k hněvu. A teď je čas, aby ses ke mně obrátil v modlitbě. Mohu zadržet své soudy a ještě ti přinesu požehnání.“

Ještě te – v době vražedného islámského extremismu, militantní homosexuality, kdy náš národ ztratil svůj morální kompas, kdy soudy vyhánějí Boha ze společnosti, kdy je celá země sevřená strachem – je čas vrátit se k Pánu v modlitbě. Přestože všude na zemi dopadají jeho soudy a vylévají se nádoby hněvu, Duch svatý stále přemlouvá a povolává lidstvo, až do poslední minuty úplně posledního dne. Jak přesně se máme modlit v takových věcech, jako jsou tyto?

Tady je Joelův recept pro Izrael v onen den temnoty a mražna: „Trubte trubou na Sionu, uložte přest, svolajte shromáždění. Shromážděte lid, posvzte shromáždění, shromážděte starce, shromážděte malíky i ty, jenž prsí požívají ... Kněží, služebníci Hospodinovi, ať plačí mezi sící a oltářem, a řeknou: Odpuť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej diktví svého v pohanění, tak aby nad nimi panovali mli pohané. Proč mají říkat mezi národy: Kde jest Bůh jejich?“ (Joel 2:15–17).

Tady bylo volání k církvi: „Nenechte se odradit, nepoddávejte se zoufalství. Nevěte šablovým lžím, že neexistuje naděje na probuzení.“ Voláním lidí mělo podle Joela být spíš: „Pane, zastav tu strašnou potupu Tvého jména. Nedovol další zesmšování tvé církve. Zastav pohany, ať se nám nepošklebují a neptají se ‘Kde je váš Bůh?’“

Možná si myslíš: „To, co tu Bůh slibuje, je jen možnost. Říká, že by mohl zadržet svůj soud. Není to nic víc než ‘možná’ a ‘snad.’ Všechno, co vyžaduje od svého lidu, by mohlo být zbytečné.“

Nevěím, že Bůh trápí svou církev naděmi. A nepošle svůj lid na pošetilou misii. Když se Abraham modlil, aby ušetřil Sodomu (kde žil jeho synovec Lot), Hospodinovo srdce bylo pohnuto k tomu, aby zachránil toto město, i kdyby tam žilo jen deset spravedlivých. A Abraham se to modlil ve chvíli, kdy již andělé zkázy kráceli k městu. Jsem přesvědčen, že dnešní Boží lidé mají usmířovat Pána stejným způsobem. Zachariáš nám říká, že Bůh označil tři místa, kde Mu má Boží lid předkládat prosby v modlitbě

Podle Zachariáše existují tři místa, kde se máme modlit: (1) Boží dům (církev), (2) každý dům a (3) skrytá komůrka. Hospodin řekl Zachariášovi: „A vyleji na dům Davidův ... Ducha milosti a pokorných proseb ... nebo kvůli ti bude země, každá zleď obzvláštní, zleď domu Davidova obzvláštní [označuje církev] ... zleď domu Lévi obzvláštní [rodina nebo dům], a ženy jejich obzvláštní [jednotlivci]“ (Zachariáš 12:10, 12–13).

Když to Zachariáš říkal, byl Izrael obklíčen nepřáteli, kteří usilovali o jeho zničení. Byl tam velký strach a těesení, ale uprostřed toho vyšlo nádherné slovo: „Bůh přichází, aby jednal s těmito zlými mocnostmi, které stojí proti vám. Tak se zaťnete vážně modlit ve svatyni. Zaťnete se modlit ve svém domě. A modlete se ve své skryté komůrce. Duch svatý přichází a vybaví vás duchem milosti a pokorných proseb, který vás uschopní k modlitbě.“

Vidíte v této pasáži Boží poselství pro nás? Říká své církvi v každé době: „V době hrůzy a těesení na vás chci vylít svého Ducha. Ale musím mít modlící se lid, na který ho mohu vylít.“

1. Modlitba zaťiná v Božím domě

Všichni starozákonní proroci volali Boží lid ke společné modlitbě. Ježíš sám řekl: „Je psáno: Můj dům bude nazván domem modlitby“ (Matouš 21:13). Faktem je, že historie světa byla formována modlitbami Kristovy církve.

Přemýšlejte o tom: Duch svatý byl prvně dán v Božím domě, v horní místnosti. Tam uředníci „zůstávali jednomyslně v modlitbě“ (Skutky 1:14). Také nám bylo zřejmé, že Petr byl andělem osvobozen z vězení, když „se jich mnoho sešlo a modlili se“ (12:12). Společná modlitba se dělala bez přestání za Petrovo osvobození.

Je nepochybné, že Bůh uvolnil mnohem víc moci kvůli modlitbám své církve. Takže volání k takové modlitbě nemělo být podceňováno. Víme, že církev byla povolána k vyhrávání duší, konání dobročinnosti, má být místem shromáždění, kde se káže Boží slovo. Ale v první řadě má být církev domem modlitby. To je její primární povolání, zatímco všechny ostatní aspekty církevního života vznikají v modlitbě.

Přesto je společná modlitba omezená. Je limitována časovými rozvrhy a typy modlitby, ke kterým nás Bůh povolává. Například, církev není místem pro vyřizování našich modliteb o selhání, bolestech a trápení, kdy před Pánem pojmenováváme své žádosti a činíme z nich pokání. Někdy se může stát společná modlitba výmluvou, že se vyhýbáme této soukromé modlitbě, při níž je prozkoumáváno srdce. Někdo možná řekne: „Zrovna jdu z dvouhodinového modlitebního shromáždění,“ nebo: „Poslední tři dny jsem se postil se svou církví.“ Ale to není jediný druh modlitby, kterou od nás Pán žádá.

2. Naše domy mají být také místem modlitby

„Pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce“ (Matouš 18:19). Některé křesťané to nazývají „modlitbou souhlasu.“ Jsi dokonale požehnán, jestliže máš oddaného bratra nebo sestru, s nimiž se můžeš modlit. Opravdu, ti nejmocnější přímluvcí, které znám, přišli ve dvojici nebo v trojici. Jestliže mi Bůh v tomto životě žehnal – jestliže si mě použil pro svou slávu – vím, že to je díky několika mocným přímluvcům, kteří se za mě denně modlí.

Místo, které je pro tento druh modlitby nejmocnější, je domov. Moje manželka Gwen a já se spolu denně modlíme a já vím, že to drží naši rodinu pohromadě. Modlili jsme se za každé z našich dětí, když vyrůstaly, aby ani jedno z nich nebylo ztraceno. Modlili jsme se za jejich přátelství a vztahy, aby Bůh odehnal přátele nebo přítelkyni, pokud byli posláni jako past. Také jsme se modlili za jejich budoucí partnery a oni dnes dělají totéž s našimi vnoučaty.

Je smutné, že jen velice málo křesťanských rodin tráví čas modlitbou ve svém domě. Osobně mohu dosvědčit, že jsem dnes ve službě díky moci rodinné modlitby. Každý den, bez ohledu na to, kde jsme si s mými sourozenci hráli, ať už na dvoře nebo někde v ulici, volala moje matka od předních dveří našeho domu: „Davide, Jerry, Juanito, Ruth, je čas modlitby!“ (Můj malý bratr Don se ještě nenarodil.)

Celé sousedství vědělo o modlitebním čase naší rodiny. Někdy jsem tohle volání hrozně nerad slyšel, stěžoval jsem si na to a nařikal. Ale něco se evidentně dělo v těchto časech modlitby, kdy se Duch svatý pohyboval uprostřed naší rodiny a dotýkal se našich duší.

Možná nezažíváš, že by tvá rodina dodržovala společné modlitby. Možná máš partnera (partnerku), který(á) není ochotný(á) spolupracovat nebo vzpurné dítě. Milovaný, nezáleží na tom, kdo je ochotný se zapojit. Stále můžeš přistupovat ke kuchyňskému stolu, sklonit svou hlavu a modlit se. Bude to sloužit jako domácí čas modlitby a každý člen rodiny to bude vědět.

3. Těté místo modlitby je místo, které Ježíš praktikoval a doporučil svým učedníkům: skrytá modlitba

Ke skryté modlitbě dochází, když jsi sám a schovaný. „Ale ty, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, a když zavřeš dveře, modli se ke svému Otci, který je vskrytu. A tvůj Otec, který vidí vskrytu, ti odplatí zjevně“ (Matouš 6:6).

V poslední době ke mně Duch svatý mluvil o tomto druhu modlitby. V minulosti jsem využíval, že kvůli požadavkům našeho vydělávání si na živobytí můžeme mít „skrytou modlitební komůrku“ kdekoliv: v autě, v autobuse, během polední přestávky v práci. Do určité míry je to pravda.

Ale je toho víc. Řecké slovo pro „skrytý“ v tomto verši znamená soukromou místnost, skryté místo. Ježíšovým posluchačem to bylo jasné, protože domy v jejich kultuře měly skrytou vnitřní místnost, která sloužila jako druh skladu. Ježíšovým příkazem bylo vejít do tohoto skrytého pokojíku a zavřít za sebou dveře. A to je příkaz pro jednotlivce, není to něco, k čemu dochází v církvi nebo s modlitebním partnerem.

Ježíš toho byl příkladem, když se odcházel modlit na nevěřejné místo. Znovu a znovu nám Písmo říká, že „odešel stranou,“ aby trávil čas v modlitbě. Nikdo nemohl rušnější život než on: neustále na něj naléhali všichni lidé kolem svými potřebami a měl tak málo času pro sebe. Přesto řekl: „Ráno pak vstal dlouho před rozedněním a vyšel

ven. Odešel na opuštěné místo a tam se modlil“ (Marek 1:35). „Když pak propustil zástupy, vystoupil o samot? na horu, aby se modlil. A když p?išel ve?er, byl tam sám“ (Matouš 14:23).

Uvažujte o p?íkazu, který dostal Saul ve Skutcích. Když Ježíš uv?znil tohoto pronásledovatele církve, nebyl Saul poslán na společné církevní shromáždění nebo k Ananiášovi, velikému modlitebnímu bojovníkovi. Ne, Saul m?l strávit t?i dny sám a stranou, modlit se a poznávat Ježíše.

Všichni máme výmluvy, pro? se nemodlíme vskrytu, o samot? na specifickém míst?. ?íkáme, že nemáme takové soukromé místo nebo nemáme ?as se modlit. Thomas Manton, zbožný puritánský spisovatel, o tom ?íká následující: „?íkáme, že nemáme ?as ke skryté modlitb?. P?esto máme ?as na všechno ostatní: ?as na jídlo, pití, na d?ti, ale ne na to, co všechno ostatní podpírá a udržuje. ?íkáme, že nemáme žádné soukromé místo, ale Ježíš našel horu, Petr st?echu, proroci pouš?. Jestliže n?koho miluješ, najdeš si místo, kde budeš sám.“
Podle Písma nás B?h ?asto trápí, aby nás vrátil ke skryté modlitb?

David sv?d?í: „Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ost?íhám“ (Žalm 119:67). V?d?l, že když je všechno v klidu a my ?elíme málo potíží, máme sklon k ochladnutí nebo vlažnosti ohledn? modlitby. ?íkáme, že milujeme Boha, ale v našich dobrých ?asech m?žeme prakticky odpadnout, protože zanedbáváme společenství s Pánem. Takže B?h ob?as dopustí ostré šípy strádání, aby nás probudil.

Mnoho zbožných církevních otc? se zam??ilo na toto téma. Jan Kalvín ?ekl, že nikdy nem?žeme Bohu nabídnout poslušnost, dokud k tomu nejsme p?inuceni jeho trestáním. A L. S. Lewis napsal: „B?h k nám šeptá v našich pot?šeních, ale k?í?í v naší bolesti. Je to jeho megafon k probuzení hluchého sv?ta. Bolest odstra?uje závoj.“

N?kdy bereme modlitbu p?íliš laxn?. Ale v ?asech potíží zjiš?ujeme, že zápasíme s Pánem v modlitb? každý den, dokud si ve svém duchu nejsme jistí, že má všechno pod kontrolou. ?ím více si chceme p?ipomínat toto ujištění, tím více chodíme do svého skrytého pokojíku.

Pravdou je, že B?h nikdy nedovolí utrpení v našich životech, vyjma toho, kdy je skutkem lásky. P?íkladem je kmen Efraim v Izraeli. Lidé upadli do velikého utrpení a ve svém žalu volali k Hospodinu. B?h odpov?d?l: „V pravd? slyším Efraima, an sob? stýšt?“ (Jeremiáš 31:18).

Podobn? jako David, sv?d?í Efraim: „Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neup?áhané; obra? mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, B?h m?j“ (31:18). Jinými slovy: „Pane, m?l jsi d?vod nás trestat. Byli jsme jako mladý, nedrezírovaný bý?ek, plný energie, ale ty jsi nás trestal, abys nás zkrotil pro svou službu. P?ivedl jsi naši divokost pod kontrolu.“

Víte, B?h m?l pro Efraima veliké plány, úsp?šné, uspokojivé plány. Ale nejprve museli být vyškoleni a trénováni. Tak Efraim vyznává: „Nebo po obrácení svém pokání ?initi budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude, ude?ím se v bedra“ (31:19). V podstat? ?íkali: „V minulosti, když nás m?l B?h ve školní t?íd? a p?ipravoval nás na jeho službu, nedokázali jsme p?ijmout napominání. Utíkali jsme pry? a volali: 'To je p?íliš tvrdé.' Byli jsme tvrdohlaví, neustále jsme vyklouzávali z jha, které na nás vložil. Potom na nás vložil t?sné jho a použil svou milující metlu, aby zlomil naši tvrdohlavou v?li. Te? jsme se podrobili jeho jhu.“

My jsme také podobní Efraimu: mladí sob?st?ední bý?ci, kte?í se necht?jí podvolit jhu. Vyhýbáme se výcviku, zoráním, zažíváním bolesti, nechceme být pod metlou. A o?ekáváme, že budeme mít všechno ihned – vít?zství, požehnání, že ponese ovoce – pouhým uplat?ováním Božích slib? nebo tím, že „si je vezmeme vírou.“ Jsme podráždění, roz?ilujeme se kv?li trénování ve skrytém pokojíku, kv?li tomu, že zápasíme s Bohem, dokud nejsou jeho sliby v našich životech napln?né. Potom, když p?ichází trápení, si myslíme: „Jsme Boží vyvolení lid. Pro? se to d?je?“

Modlitební pokojík je naší školní t?ídou. A jestliže nebudeme mít tento „?as o samot?“ s Pánem – jestliže polevíme v intimit? s ním – nebudeme p?ipraveni, až p?ijde povode?.
Ne všechna trápení v našich životech jsou Božím trestáním

Existují další d?vody pro naše trápení, které jsou daleko mimo naše chápání. Ale víme, že v našich utrpeních vždy pracuje jeho láska. B?h nám ?íká: „B?hem všech tvých trápení t? mám na srdci, stále mám o tebe starost. Jsi moje vzácné dítě. Cítím tvou bolest a slituji se nad tebou.“

Co je nejd?ležit?jší, v našich nejhorších utrpeních nám posílá svého Ut?šitele: „Ut?šitel, ten Duch Svátý ...

připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Zanechávám vám pokoj, svůj pokoj vám dávám“ (Jan 14:26–27).

Jak nám Pán přináší útěchu a pokoj v našem utrpení? Vede nás do skrytého pokojíku k intimitě s ním. Právě tam, jak nám připomíná Ježíš, se nás Otec osobně dotýká: „Ale ty, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, a když zavřeš dveře, modli se ke svému Otci, který je vskrytu. A tvůj Otec, který vidí vskrytu, ti odplatí zjevně“ (Matouš 6:6).

Nedávno byl můj přítel – biskup letníhó hnutí v Maarsku – tragicky usmrčený zcela nečekanou nehodou. Gril v kuchyni se vznítíl a on byl zle popálen. Byl ošetřen a myslel, že to bude v pořádku, ale o pár dní později náhle zemřel na trombózu.

Přátelé po celém světě se spojili v modlitbách a pomoci jeho vdovy. Ale pravá útěcha pro ni přijde shůry. Žádný psycholog jí v její nejhlubší bolesti nemůže pomoci. Utěšitel je vřný, aby se s ní setkal v jejím pokojíku vskrytu, až bude s ním.

Znám vzácného služebníka a jeho manželku, kteří vedou jeden sirotinec ve Střední Americe. Před několika lety přijali malého chlapce, který byl takřka napl mrtvý. Tenhle malý brouček se stal milovaným „malým princem“ sirotince. Nedávno došlo k nešťastné nehodě, nezabrzdný zaparkovaný střhovací vůz se rozjel, malého chlapce přejel a usmrtil.

Tato dvojice si zoufá nad svou ztrátou. Ostatní děti, které viděly, jak k nehodě došlo, jsou také k neutěšení. Co jim říci, aby to odstranilo jejich hlubokou bolest? Nic z mých padesáti let služby nedokáže ovlivnit situaci těchto drahých přátel. Mají kolem sebe milující náruče, ale pravá útěcha přijde od Otce, který vidí jejich bolest vskrytu.

Uvědomuji si, že se nemohu dotknout tisíců zraněných věčících, kteří nám píší. Dostali jsme dopis od těchto manželky pastora. Právě odhalila, že její manžel je pedofil. Píše: „Nevím, co dělat. Věřím, že se musím se svým manželem rozvést. Nechci, aby obtěžoval naše dítě.“

Existuje jedna věc, kterou zraněný bratr nebo sestra může udělat: Vzít to všechno k Ježíši, zavřít se s ním a hledat útěchu v jeho přítomnosti. Hospodin říká: „Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlivou nasytím“ (Jeremiáš 31:25). Jak to Bůh dělá? Setkává se s nimi na skrytém místě: „Ten, kdož v skrytí Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude“ (Žalm 91:1).

Vidíte, jak je důležité přiložit své srdce k modlitbě na skrytém místě? To není o zákonictví nebo bžeměni, ale o lásce. To je Boží dobrota k nám. On ví, co je před námi, a ví, že potřebujeme obrovské zdroje, denně doplňované. Všechno to nalzáme na skrytém místě s ním.

Možná si myslíš, že nevíš, jak se modlit. Ale můžeš začít tím, že ho budeš prostě chválit. Na čem záleží, je to, že jsi tam vírou, z poslušné lásky, a tvůj Otec tě tam uvidí. On ti vskrytu zjeví svou lásku a zjevně tě odmění ovocem svého království. Duch svatý se bude modlit skrze tebe a dá ti slova vyjádění.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1326/>